

NORE-NYTT

Villa Nore, Mysen, 2008

Nr. 2 – 2013 • 21. nov. • Utgivelse nr. 47 • Årg. 23

MELDINGSBLAD FOR LOGENE TILSLUTTET I.O.O.F. I INDRE ØSTFOLD

OM'er
tenker
tilbake
Side 5

Logenes nye
kollegier
2013-2015
Side 11

Kjære medmenneske

“Det sanne demokrati er det som tillater hvert individ å yte sitt beste i livet.” Sitatet er hentet fra Louis Pasteur og peker på hensynet til enkeltmenneskets frihet, ansvar og medbestemmelse, samt medmenneskelighet.

Enkeltmenneskets frihet innebærer selvsagt et stort ansvar, både for seg selv og sine omgivelser. Vi er alle avhengig av å ha kontakt med andre, og måten vi oppfører oss på, har konsekvenser for de mennesker som omgir oss. Signaler gis og mottas, og effekten av disse kan være både positiv og negativ.

Vårt samfunn er i stadig forandring, Det gjør at vi må følge med, være villige til å bli med på dette. På godt og vondt. Men vi må gjøre noe med det som skjer oss, og forsøke etter beste evne å finne løsninger. Ha en selvstendig og positiv tenkning, og ikke gi seg over i sutring og klaging.

Menneskenes rop om hjelp fra det offentlige når det oppstår såkalte steiner i veien, store som små, er vel kjent. Gir vi opp for lett? Dessverre ser dagens leveregel ut til å være “å ha rett til og krav på.”

Jeg tillater meg å sitere et motto fra en verdensorganisasjon som nettopp setter enkeltmennesket i fokus: Yt før du krever! Sterkt sagt kanskje, men du verden så effektivt.

Livet er ikke enkelt og skal heller ikke være det. Vi skal fremfor alt føle oss trygge, og det er samfunnets ansvar, men vi skal også tillates å skape vår egen trygghet.

Liv Bjørnstad

..... så et par små dikt til ettertanke

Det suser en sang gjennom sivet
med bud til dem som vil høre.
Ta vare på livet som grønnes og gror,
la barna arve en frodig jord.

Så fort skal allting skje
så raskt vi flytter oss
fra sted til sted.
Det hindrer sjelen vår å henge med.

Helene Freilem Klingberg

**Frist for levering av stoff
til Nore-Nytt nr. 1-2014 er 15. april.**

Utgis av logene:
Nr. 31 Cecilia
Nr. 62 Håkon Håkonsson

Nr. 2 – 2013
Årgang 23
20. november 2013
Utgivelse nr. 47

Redaksjonskomité:
Gunn Sandvig
Toril Natrud
Tove Granli
Halvor Kure
Jan Isaksen

Grafisk produksjon:
Svein Hellerud
Østfold Trykkeri AS

Innlegg i Nore-Nytt
Vennligst kontakt en i redaksjonskomiteen for levering av innlegg. Manuskript skrevet på maskin, men også håndskrevet manus mottas. Helst ønsker vi at du sender innlegget som e-post eller vedlegg i en e-post:
toril.natrud@gresvig.no
hakure@gmail.com

Innhold:

Leder	2
Minneord	3
Nr. 31 - Sekretærens spalte	4
Nr. 62 - Sekretærens spalte	4
Grasrotandelen	4
50 års Vetranjuvel i Cecilia	5
25 års Vetranjuveler i Cecilia	7
40 års Vetranjuveler i Loge nr. 62	10
Seniorklubbens årsmelding	12
Ny søstre og brødre i logene	13
Cecilia på besøk i Karlstad	14
Slanking – advarsel	15
Besøk i Loge 22 Thomas Wildey	16
Slanking – Advarsel	16
Meningers mot	17
Ordenens Landssak 2011–2013	17
Nore BA: Styrets beretning 2012	18
Nore BA: Regnskaper 2012	19
Likestilling og kvinnefrigjøring	20

Anne Kirsti Kristiansen – til minne

Søndag den 26. mai i år fikk jeg den triste beskjeden om at Anne Kirsti Kristiansen, mitt eneste «fadderbarn» var død. Hun sovnet inn i sitt hjem, mens hun bare tok en liten middagshvil. – Den 10. okt. i år var det akkurat 30 år siden Anne Kirsti ble innviet i loge Cecilia. Den 13. okt. 2008 hadde jeg, som Storrepresentant og hennes fadder, den glede å tildele henne 25-års Ve.Ju. Det var en rørende og høytidelig opplevelse for oss begge. – Vi glemmer heller aldri da Truls Jamt sang «You raise me up» under middagen. Den sangen betydde svært mye for Anne Kirsti. – Vi minnes vel også, hvordan hun for en tid siden, reiste seg på et ettermøte, og fortalte om sine problemer og om det flotte støtteapparatet hun hadde rundt seg, og som hun var så takknemlig for. Ikke et øye var tørt den kvelden.

– Anne Kirsti hadde i årenes løp

mange verv i vår loge. Hun har vært kapellan, inspektør, skattmester, UM, OM og Eks. OM. Hun var så flink med ord, og de talene hun holdt, gikk alltid rett til hjertet hos oss.

– Anne Kirsti og jeg kjente hverandre fra vi var barn, først som naboer i Vandugbakken, og da vi begge flyttet ned til Mysen, fortsatte vårt vennskap. Vi var begge speidere i Metodistkirken, og vi var på utallige turer sammen. Da jeg gikk på lærerskolen på Elverum, kom hun på besøk. Hun var så omsorgsfull, og det var alltid noen hun gjerne ville hjelpe.

– Anne Kirsti ble født den. 7. jan. 1948, og etter hennes 65 års dag i år ønsket hun at vi skulle reise til Kulturhuset i Askim og se teaterforestillingen «Abrahams barn». Det ble en flott opplevelse for oss begge. – Vi pratet sammen i telefonen siste søndag før hun døde, og da ble vi enige om

å gå på café en formiddag og «mimre» over alt det vi hadde vært med på. – Men det rakk vi dessverre ikke.

– Takk, kjære Anne Kirsti, for alt vi fikk oppleve sammen gjennom mange år, og jeg lyser fred over ditt gode minne.

*Med str. hilsen i V.K. og S
Fra din fadder Lena*

Valborg Marie Aastad til minne

Valborg Marie Aastad døde 4. juni i sitt hjem på Mysen, to dager før hun ville fylt 90 år. Helgen før hadde hun vært sammen med familien sin og feiret dagen litt på forskudd.

Søster Valborg ble født i Marker 6. juni 1923, men har det meste av sitt liv bodd i Mysen.

Hun ble innviet i vår Orden 24.02.1969, og hennes fadder var søster Anne Regine Norling. Hun ble tildelt 40 års Veteranjuvel 11. mai 2009.

Vi husker henne som en positiv og glad søster, alltid interessert i å høre hvordan andre hadde det. Logen betydde mye for henne, og hun kom på møtene så ofte hun kunne. De siste årene var preget av sykdom, og da ble det helst på "Søstertreff" hun traff logesøstre.

Vi lyser fred over søster Valborg Marie Aastads gode minne.

Rigmor Løes

Har du tanker eller synspunkter du synes bør komme frem i Nore-Nytt – ta kontakt med en i redaksjonskomiteen.

Innspill fra medlemmene vil styrke Nore-Nytt og hjelpe redaksjonskomiteen i dens arbeid.

Frist for levering av stoff til Nore-Nytt nr. 1-2014 er 15. april.

GIØR MOT ANDRE SOM DU VIL ANDRE SKAL GIØRE MOT DEG

Rebekkaløge nr. 31, Cecilia

(I. O. O. F.)

SEKRETÆRENS SPALTE

Nye Søstre høsten 2013

28.10.2013 Christina Halby Strande –
fadder Åse Karin Røsand
Hanne Birgitte Gram-Johannessen –
fadder Åse Karin Røsand
Hanna Østby –
fadder Karen Sunne Maurtvedt
Dagny-Anne Hersleth –
fadder Anne Ingeborg Gaasvik Teig

Gradtildelinger høsten 2013:

14.10.2013 Den Høye Sannhets Grad
Bodil Irene Torp Huse
Marit Eide Rosendal

28.10.2013 Den Edle Kjærlighets Grad
Guri Karen Witsø
Kari Aasgård

JUBILANTER vinter/våren 2014:

24.01.1929	Guro Marie Lie	85 år
05.02.1934	Anne-Lise Nilsen	80 år
30.04.1934	Sølvi Weldig	80 år
04.05.1939	Ann-Karin Torper	75 år
23.01.1944	Inger-Åse Heer	70 år
21.04.1944	Grete Korterud	70 år

Vi gratulerer!

ODD FELLOW-LOGE NR. 62

HÅKON HÅKONSSON

SEKRETÆRENS SPALTE

Gradtildelinger høsten 2013

5. sept. Richard Aaron Davis
Den Edle Kjærlighets Grad
3. okt. Ola Skadsheim
Det Gode Vennskaps Grad
17. okt. Øyvind Hanssen
Rolf Gunnar Laven
Den Edle Kjærlighets Grad
14. nov. Asle Kristian Halvorsen
Svein Oshaug
Det Gode Vennskaps Grad

Jubilanter våren 2014

08.03	Øyvind Hanssen	50
19.03	Evald Julius Forvik	70
03.04	Tormod Høilund	80
18.05	Per Karlsrud	90
02.06	John-Willy Andersen	70

Veteraner våren 2014

27.3	Tor Glasø	25 Ve.Ju.
27.3	Nils Henrik Olsson	25 Ve.Ju.
5.6	Finn Terje Hunstad	25 Ve.Ju.

Vi gratulerer!

Grasrotandel ved spill i Norsk Tipping

Til medlemmene i Cecilia

Loge Nr. 31 Cecilia er registrert i Frivillighetsregisteret i Brønnøysund. Vi deltar også i grasrotandelordningen.

Logen oppfordrer sine medlemmer om å begunstige logen ved spill i regi av Norsk Tipping.

Dette gjøres ved å oppgi logens organisasjonsnummer ved kjøp av spill som f.eks Lotto/tipping.

Når organisasjonsnummeret er registrert på spillkortet i Norsk Tipping går dette automatisk hver gang medlemmet kjøper et nytt spill.

Norsk Tipping overfører da 5% (grasrotandelen) av spillbeløpet til vår loge.

Logens organisasjonsnummer er: 988 920 053.

Skattmester

Til medlemmene i Håkon Håkonsson

Loge Nr. 62 Håkon Håkonsson er nå registrert i Grasrotandelordningen.

Logen oppfordrer sine medlemmer om å begunstige logen ved spill i regi av Norsk Tipping.

Dette gjøres ved å oppgi logens organisasjonsnummer ved kjøp av spill som for eksempel Lotto/Tipping. Når organisasjonsnummeret er registrert på spillkortet i Norsk Tipping går det automatisk hver gang medlemmet kjøper spill.

Norsk Tipping overfører da 5% (grasrotandelen) av spillbeløpet til vår loge.

Logens organisasjonsnummer er: 989 036 262.

HIJLP DINE MEDMENNESKER DER DU KAN

25-års veteranjuveler i Håkon Håkonsson

På møtet 16. mai, mottok brdr. Kåre Rosendal og Asbjørn Alstadsæter 25-års veteranjuvel i en flott seremoni ledet av br. Storrepr. Vidar Kjærheim.

På ettermøtet ønsket UM Per-Olav Eek velkommen til bords. Vi sang «Til Loge Håkon Håkonsson» og deretter ble maten servert, skinkestek med surkål.

Etter et perfekt måltid, var det tid for taler. Først ut var OM Kåre Mons Bye. Han gratulerte jubilantene. «Dere har vært gjennom en fin og minnerik seremoni. 25 år går fort, nå er det bare å vente på 40-års juvelen». Deretter hilste han og gratulerte fra br. Skattmester som var i Syden. Da vi også hadde hatt nominasjon og valg, gratulerte han også de nye embedsmennene. Til slutt utbrakte han en skål for veteranene.

Br. Asbjørn Alstadsæter takket for juvelen og en fin seremoni. Han hadde gått mange skritt disse 25 årene, men det hadde vært hyggelig sammen med Kåre, som han forøvrig møtte som meget ung mann for 50 år siden da han selv tjenestegjorde ved Nike i Trøgstad. Til slutt utbrakte han Logens skål.

Br. Kåre Rosendal husker han satt spent og nervøs i kjelleren for 25 år siden. Han syntes det var en fin seremoni den gang. Det er langt å se 25 år framover, men det er bare 15 år til 40-års veteranjuvel. Han takket for en fin seremoni og flott sang. De nye brødrene fikk råd om å møte så ofte de kan. Han sendte også en takk til avdøde br. Arnfinn Herstad som hadde vært hans fadder, og skålte for en flott seremoni.

UM Per-Olav Eek takket for maten og fortalte om jegeren som var på rypejakt. Ei rype fløy opp, han fyrte av et skudd, men rypa fløy videre. Dette skjedde både to og tre ganger. Da den siste rypa

Asbjørn Alstadsæter (t.v.) og Kåre Rosendal hilses av OM Kåre Mons Bye.

fløy av gårde, ropte jegeren «Bare fly du, sausen er best».

«Det er ikke bare god mat, men hyggen rundt bordet med gode brødre som er viktig. Nok en gang et velsmakende måltid, takk for maten!»

Vi ble deretter ønsket velkommen inn i salongen til kaffe.

Br. Asbjørn Alstadsæter
født 3. juni 1938

Han ble tatt opp i Loge Nr. 33 Sølvet og tildelt Troskapsgraden 11. april 1988. Han ble forfremmet til Den Høye Sannhets Grad 12. febr. 1990.

Embeder i Logen:
CMHA 1991 - 1993
Kass. 1993 - 1995

Kallet til Leiren og tildelt Patriarkgraden 07. febr. 1995

Tildelt Den Kongelige Purpur Grad 04. nov. 1997.

Han kom til vår Loge Nr. 62 Håkon Håkonsson 06. okt. 2005.

Br. Kåre Rosendal
født 26. juli 1951.

Tatt opp i vår Loge og tildelt Troskapsgraden 21. april 1988
Tildelt Den Høye Sannhets Grad 19. april 1990.
Hans fadder var Arnfinn Herstad.

Han har innehatt følgende embeder i vår Loge:
Insp.ass. 2005 - 2007
UMHA 2009 - 2011
Kass. 2011 - 2013.

Kallet til Leiren og tildelt Patriark Grad 07. jan. 2003
Tildelt Den Kongelige Purpur Grad 01. nov. 2005.

Jan Isaksen

Kåre Rosendal – Veteran

Kåre Rosendal ble født 26.07.1951 og vokste opp på gården Bredeg i Trøgstad. Senere bygget han villa på Skjønhaug og for noen år siden flyttet han til en landlig be-

liggende villaeiendom på Riiser-veien i Trøgstad.

Kåre gikk videregående skole i Askim. Da han ble 18 år begynte han å jobbe på Shell-stasjonen på Skjønhaug, ca 2 år senere begynte han å kjøre anleggsmaskiner hos Kjell Syverstad i Trøgstad, inntil han i 1972 ble ansatt som maskinfører hos Arnfinn Herstad.

I 1974 ble han ansatt som maskinselger hos Østfold Maskin (Kjell Holum) i Mysen, salg av landbruksmaskiner og gravemaskiner.

I 1975 begynte han hos Stormbull-Aspelin i Oslo som selger av anleggsmaskiner i Østfold, Vestfold og Telemark, der ble han til 1980 og ble da ansatt hos Are Maskin AS i Askim.

Kåre hadde sett potensiale i bransjen og startet opp sitt eget firma i 1986, i starten leide han kontor hos Are Maskin AS først på Ramstadfeltet i Mysen, senere på Sekelsten i Askim. Virksomheten besto i kjøp/salg og eksport av

brukte maskiner/deler, som Kåre selv sier, han startet med 2 tomme hender, men full av pågangsmot og solid bransjekunnskap. Her drev han sin virksomhet alene i 2 år og i 1988 ansatte han kontordame som fortsatt arbeider hos Kåre.

Firmaet hans fikk agentur for nye maskiner som Moxy dumpere i 1987, JCB anleggsmaskiner i 2001 og nå Doozan anleggsmaskiner i 2009.

Kåre har bygget opp sin virksomhet sten på sten, styrt med stø hånd i opp- og nedturer i bransjen og hans virksomhet har i dag 50 ansatte og omsetning på 330 mill.

Kåre har overlatt det daglige ansvaret til sin sønn Ole Marius, men er selv styreformann i selskapene sine.

Han har helt fra ungdommen hatt interesse av idrett, har ledet svømmegruppa og langrennsgruppa i Trøgstad. Kåre holder seg i god form, trimmer jevnlig og har deltatt i 10 Birkebeinerrenn.

Fritiden benyttes til deltagelse i vår Loge hvor han begynte i 1988 og i 2011 begynte han i Sangkoret Ambolten i Trøgstad. Han bruker også fritiden på eienommer i fjellet og ved sjøen. Kåre er en lun og rolig kar, godt humør med en smittende latter, behagelig å samarbeide med.

Kåre er gift med sin Marit som er logesøster i Cecilia, de har 3 barn og 6 barnebarn.

Per Chr. Frøshaug

Logenes nevnder for Omsorg

(Tidligere nevnd for sykebesøk)

Søstre og brødre: Nevndene er avhengig av at dere melder fra når dere vet om medlemmer som er syke eller vil sette pris på et besøk eller en telefon fra logene.

Loge Cecilia – Nevnden for 2013 – 2015 er:

Str. Inger-Lise Kåen Haugen	Trøgstad	414 23 606
Str. Grethe Sørby	Trøgstad	995 46 444
Str. Anny Ospedal	Mysen	452 17 915
Str. Anne-Lise Nilsen	Askim	936 06 006
Str. Berit Johanne Hoel	Askim	918 63 308

Loge Håkon Håkonsson – Nevnden for 2013 – 2015 er:

Eks OM Kåre Mons Bye (leder)	Askim	69 88 42 44
Bror Per Ola Halvorsen	Askim	90 96 12 11
Bror Johan Hvalshagen	Spydeberg	69 83 77 83
Bror Finn Hunstad	Askim	69 88 33 64
Bror Trond Skjeltorp	Skiptvet	69 80 90 08

Ord om vennskap

Ekte vennskap finnes der hvor taushet mellom to mennesker er behagelig.

Dave Tyson Gentry

Hva søker jeg i vennskapet?
Nesten ingenting og likevel mer enn jeg kan finne alene.

Stein Mehren

Legg di hand i mi hand
så er vi sterke saman
så er vi svake saman.
Så er vi saman.

Åse-Marie Nesse

Vennskap er som en kostelig perle som dannes over lengre tid fra den minste prikk til en sjelden, uendelig vakker og verdifull juvel som er gjenstand for alles beundring og misunnelse.

En venn er som et hardkokt egg – begge har hjerte av gull.

Til n'Magne – 90 år!

(31. august 1923 – 31. august 2013)

Johan Hermann Wessel skrev under et bilde av seg selv:

”Han syntes født til bagateller
og noe stort han ble ei heller.”

Om deg Magne tør jeg freidig si:

”Du syntes født til noe ganske større,
men holdt deg klokest på det tørre.”

Magne fødtes en sensommerdag, ikke langt fra
den barske kyst.

En stabeis han var fra den første dag
som bekjentgjorde retten til eget behag
og eiendom til moders bryst.

Ynglingen Magne han vokste opp i ly av et fred-
fylt hjem

Med foreldre og søstre, to av hver, så ble de
tilsammen fem.

Et hjem man bidro til familiens beste
Et hjem hvor døren sto fri for sin neste.

Ved fødselen fikk han et lærenemt hode,
som han plasserte i øverste etasje,
og ble etter hvert en flittig pode
uten behov for synlig staffasje.

Magne, han ble en naturens mann
med skogen som sitt domene,
med ærefrykt han ville betjene,
et arbeid han fant av verdig stand.

Han var ikke født til å være bohem.
Så fant han sin Kari, de skapte et hjem
her midt på det flateste østland.
En bragd han gjorde med stor forstand.

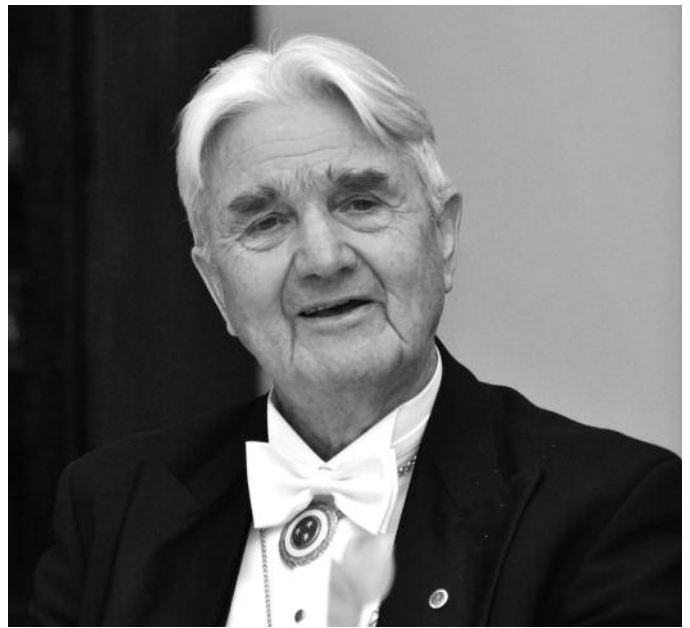
For Kari, hun var av beste merke
med enkel smak og god forstand.
Som ikke la hemmende ting på tverke.
Og således gikk de så godt i spand.

En familie må ha noen fler å mette,
Det var ikke nok med to eller tre.
Det gikk ikke tid før de skjønte dette
Og snart gjorde fjerde og femte entre.

I denne tid jeg lærte Magne å kjenne.
I skolekorpsarbeid og loge-liv
Han gikk til sin dont med aktivt driv
I vissheten om at no' ukjent kan hende.

Vi har aldri hørt Magne verken synge eller spille
Dog synes det som om han liker å lytte.

For Magnes Logevita
henviser vi til Nore-Nytt
nr.1-2011 side 7.

I samvær med andre som lar seg knytte
til musikkens toner og lytter så stille.

Han er av natur en sindig stabukk
Som ikke så lett lar seg ”vippe av pinnen”.
Om PC og nettbank han ytrer et sukk
– det der er for meg helt borte med vinden.

På veien til banken han treffer de levende,
ja, alle slags mennesker som slår av en prat.
Han er her tilgjengelig og alltid parat
med innsikt i de forskjellige trende.

Det er noen mennesker som aldri blir gamle
selv om de bak legger år etter år.
Det synes så lett, at de uten å famle
stadig på livsveien frem de trår.

Med kart og kompass gjør du og din Kari
oss andre aldrene skikkelig til skamme.
Å finne til postene i diagrammet
og trasker i vei på sommerens safari.

For et mål du setter for alle oss andre
Som prøver å ligne med fjas og dank.
For alt som gikk galt har man seg selv å klandre.
Det nytter ei si man er litt krank.

Vi Takker fordi vi har deg som venn
Og gleder oss over dine NITTI år!
Vi kommer jo etter, sånn smått om senn.
Vi følger n'Magne som foran går!

Frank Lind

Eks Rådspresident Guro Lie 85 år i 2014

Loge nr. 31 Cecilias chartermedlem, str. Guro Lie fyller 85 år 24. januar 2014.

Hun tok imot Nore-Nytts utsendte medarbeider til et intervju i sitt hyggelige hjem i Vandugveien i Mysen. Guro forteller at hun ble født i Moss, men foreldrene flyttet senere til Kristiansand hvor de bodde i mange år før de bosatte seg i Mysen. Derav skarringen i språket som hun har med seg den dag i dag. Guro så utrolig godt ut da hun nettopp var hjemkommet etter en tur til Spania. Vi satte oss godt til rette og Guro fortalte om sitt lange og begivenhetsrike liv innenfor Odd Fellow Ordenen. Hun ble innviet den 1. november 1957 i Loge nr. 10 Semper Ardens i Moss sammen med str. Svanhild Støen, Elsa Hansen og Martha Solberg. Senere forflyttet de seg til den nystartede Rebekkaloge nr. 17 Unitas i Halden. Denne logen ble stiftet 6. oktober 1957. Det ble mange turer til Halden inntil de i 1961 besluttet å danne en egen søsterforening i Indre Østfold. Da var str. Marit Kolstad kommet med på laget. Deres ektemenn var brødre i Loge nr. 62 Håkon Håkonsson som allerede var etablert i Mysen. Guro minnes oppstarten i annen etasje på Festiviteten og alt dugnadsarbeidet med utstyret

som skulle til. De sydde og broderte alt selv. Ved møtene var det brødrene i herrelogen som trådte til og bar alt fra alter til stoler m.m. opp og ned fra kjelleren til møtelokalet.

Guro berømmer sin mann, Alf, som anbefalte henne å bli en Rebekkasøster. Hun syntes egentlig hun hadde mer enn nok å gjøre som det var. Det var travle dager med barn og eldre hjelpetrengende familiemedlemmer, men Alf

mente det ville være bra for henne med litt avveksling. En avgjørelse og et steg hun aldri senere har angret på. Alf var selv besjelt av Ordenens idè. Guros far var dessuten loge nr. 62 Håkon Håkonssons første OM og Alf logens første sekretær. Med andre ord en familie med sterk tilknytning til Odd Fellow Ordenens verdigrunnlag. Desto tydeligere framstår det i dag med 2 døtre som begge er aktive Rebekkasøstre innenfor Loge nr. 31 Cecilia.

Guro ble i 1977 forespurt om hun kunne påta seg embedet som Rådsmarsjal og veien gikk så videre fram til Deputert Rådspresident og så til det ærefulle, men krevende embedet som Rådspresident. Mange år med mye reising i inn- og utland. Begivenhetsrike år.

Hun forteller at hun var Rådsmarsjal det året Rebekkaleiren i Østfold ble stiftet.

Som Rådspresident var hun med å stifte leirene i Finland, Sverige og Sveits. Hun var også tilstede ved 10-års jubileet på Island – en opplevelse hun ikke kunne få fullrost nok. Hun fortalte også om en tur til USA hvor hun holdt en tale for Rebekkasøstre – en tale hun fikk vite ble trykket i Årboken de årlig gir ut. En ære syntes hun. Staten og hvilket år kom hun ikke på i farten.

Guro berømmer alle de dyktige embedsmenn loge nr. 31 Cecilia har hatt gjennom årene. Alle har tatt og tar sine oppgaver med alvor og stil. En helt fantastisk loge, mener hun og lyser av stolthet. Logen har dessuten god tilgang på nye medlemmer hvilket ikke er like selvfølgelig alle steder i landet. Hun viser også til at våre møter er så godt besøkt. Det tyder på at vi opplever et godt samhold og stor trivsel på møtene.

Nore-Nytt gratulerer for sin del Guro med 85-års dagen i januar.

Unni Gangnæs

Alf beundrer Guros nylig mottatt 40 års Veteranjuvel.

Tanker fra OM-stolen, høsten 2013

To år er gått. I to år har jeg hatt det privilegium å få være OM i Loge Cecilia.

To betydningsfulle år av mitt liv. I denne skrivende stund går mine tanker til alt jeg har fått oppleve i denne perioden, og det vår loge har opplevet fra 2011-2013.

Jeg har virkelig fått føle et godt og varmt fellesskap oss søstre imellom, men også et forståelsesfullt fellesskap med våre brødre i Loge Håkon Håkonsson. Samarbeidet mellom våre to loger, spesielt i forbindelse med innsamlingen til Landssaken for etablering av ny barneby i Malawi, har fungert utmerket.

Jeg vil benytte anledningen til å takke alle våre brødre for et utviklende og godt samarbeid i hele min periode som OM.

Et stort høydepunkt for vår loge, og for meg som OM var feiringen av vårt 50 års jubileum.

FOR EN FANTASTISK OPPLEVELSE!

Mye arbeid ble utført, både av komiteer, enkeltmedlemmer, ja alle var på en eller annen måte involvert og entusiasmen var stor til dette flotte arrangementet. Mye jobb var det, men vel verd strevet! Tusen takk.

Messe har vi også hatt, med et meget godt resultat, og mange søstre var som vanlig engasjert. En ny venneloge har vi fått, loge Selma Lagerløf fra Karlstad i Sverige. En full buss med glade søstre fra Karlstad var på besøk i Mysen, og vi besøkte logen i Karlstad.

Mange av våre søstre har knyttet nye vennskapsbånd. Søsterkjeden vokser og blir stadig større.

Livet er ingen dans på roser, heter det. Og det er sant!

Vår loge har mistet søstre som har stått hver enkelt av oss så inderlig nær.

Vi setter oss ned i ydmykhet og

føler på savnet, og minnes varme, stemme og alvor.

Så vil jeg få rette en stor takk til alle mine søstre. Takk for oppgavene dere så fint utførte, takk for gode råd og tilbakemeldinger, og takk for det gode og varme fellesskapet.

Jeg vil takke for meg og si:

De valg vi har tatt i livet, har vi også tatt for oss selv.

De kunne fortone seg enkle, men fikk konsekvenser like vel. Vi valgte en gang Odd Fellow, gav løfter vi prøver å holde – å hjelpe og trøste – og intet ondt forvalde.

Lykke til nå, kjære mine søstre i Loge Cecilia.

La oss lære i Rebekkas søsterspor

på vandring gjennom Vennskap, Kjærlighet og Sannhets ord.

Eks OM Ellen Haarr Nuttall

Håkon Håkonssons OM tenker tilbake

Min tid som OM i Loge Håkon Håkonsson er over. Dette har vært to begivenhetsrike år med mange inntrykk. Jeg vil først takke alle brr. i logen som ga meg denne tillitten. Det har vært en lærerik tid med mange utfordringer. Jeg har prøvd å komme godt forberedt til møtene og føler at gjennomføringene stort sett har godt bra. En stor takke til de brr. som har gitt meg gode tilbakemeldinger, også de som har kommet med konstruktiv rettleiing.

Et lite tilbakeblikk: Jeg ble innviet i Ordenen 24. april 2000, men etter 13 år er jeg fortsatt på vandring. De første 4 årene i Logen var jeg med i priavtnevnden. Mitt første embede var som

CM h.ass, neste, var to valgperioder som CM. Dette er et embede med store utfordringer. Jeg er av den mening at dette embedet er det fineste og mest krevende av alle. Videre to år som UM, og de to neste som OM.

Logen har hatt en god valgperiode hvor vi har nådd et lite mål på 100 medlemmer, og med et fremmøte på 50 %. Dette kunne gjerne vært noe bedre, så jeg sender en oppfordring til dere som ikke møter så ofte «**VI SAVNER DERE**». Logen har hatt en positiv utvikling med opptak av 11 nye brr. i perioden, som ligger over handlingsplanen. Dessverre er det fire brr. som har gått bort, og jeg sender

en tanke til deres nærmeste. Vi har også hatt fem utmeldinger i overnevnte periode.

Jeg vil også nevne landsaksjonen «**Sammen For Barn i MALAWI**» hvor vi gjorde en innsats som vi kan være stolte av. I denne forbindelse må jeg få takke Aksjonskomiteen, og for det gode samarbeidet med våre søstre i Loge Nr. 31 Cecilia, hvor vi sammen klarte å samle inn et betydelig pengebeløp.

Til slutt vil jeg takke det gamle Kollegiet og alle embedsmennene for et meget godt samarbeide og ønsker de nye lykke til med videre arbeid for Loge Nr. 62 Håkon Håkonsson.

Eks OM Kåre Mons Bye

Cecilias sommermøtet 10. juni på Høytorp Fort, Mysen

48 glade søstre møtte på "Fortet". Kvelden startet med at vi ble ønsket velkommen og ordet ble gitt til omviser Dagfinn Knutsen og hans "nøkkelmann" Jon Even Vi-keby.

Begge hadde uniformer fra 1918 som ble brukt helt til 1940. Vi fikk innføring i "Fortets" historikk med mange interessante historier som ga de fleste av oss motivasjon til å komme tilbake for flere guidede omvisninger.

På slutten av 1800-tallet ble det norske forsvaret rustet kraftig opp. Flere befestningskommisjoner gikk inn for å befeste "Glommenlinjen" fra 1891. Arbeidet med å realisere planene varte fra 1909 til 1918.

Hovedfortene ble på Høytorp-åsen og Trøgstad varde. Forsvarsdepartementet foreslo i 1912 at fortene på Høytorpås og Trøgstad varde skulle forsterkes, man ønsket også å bygge et brohode på Torkelsrudås. Det skulle anlegges gallerier til forsvar av Fossum veibro og Langnes jernbanebro. Stortinget bevilget midler fra 1914 og påfølgende år, men pla-

Glade søstre i sommersonne, en fin ettermiddag på "Fortet".

nene om fort på Torkelsrudåsen ble skrinlagt. Fort og gallerier ble benevnt som Fossumstrøkets festning.

De som ønsket en guidet tur gikk oppover til Hovedfortet på Høytorp (Reduiten), hvor vi gikk gjennom en portal til fortgraven som opprinnelig var 7-10 meter bred og 5-12 meter dyp. Rundt denne ble det lagt en 3 meter bred piggetrådsperring. Fortgraven ble flankert av 3 miltraljosestillinger med en dyp grav (diamantgrav) foran. Inne i Hovedfortet (Reduiten) var en mengde rom forbundet med tunneler. Vi vandret innover til museet hvor unionsflagget, den såkalte silde-salaten, var dandert samt mange uniformer og diverse utstyr. Her fikk vi også mange gode historier om personer, hendelser og utstyr. For interesserte var det noe litteratur til salgs om fortet, bl.a. "Fossumstrøkets festning".

I 1934 ble 2 tårnkanoner oppført. Reduiten på Høytorp Fort er det siste monumentale forsvarsanlegg som er bygd i Norge. Flere bygninger ble oppført og er delvis i bruk i dag og huser museum, kafé og diverse håndverkere. Under siste verdenskrig ble Høytorp fort brukt som rekonvalesentleir for soldater fra østfronten. 4 "tyskerbrakker" er fra denne perioden.

Høytorp Fort hadde sin kommandant til 1956, og fortet ble brukt til diverse øvelser.

1956-1994 var fortet standkvarter for Transportregimentet. 1994 ble Transportregimentet nedlagt.

Heimevernet disponerte lokaler ut året 2005.

Allerede i 1992 begynte lokale krefter å tale for bevaring av fortet.

Foreningen for Høytorp Fort ble stiftet 04.07.1996.

Anlegget ble fredet ved vedtak av Riksantikvaren 21.12.2001.

Fra høsten 2003 har Eidsberg kommune stått som eier av fortet.

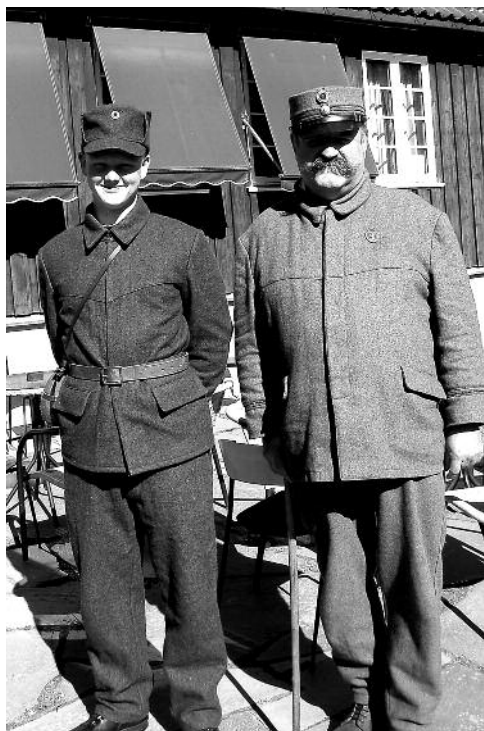
Vel ute i frisk, solfylt luft tok vi farvel med guidene som virkelig hadde gitt oss mye informasjon og mer enn et århundres historie. Vi var mange som hadde fått lyst til å komme tilbake til guidede turer på fortet. Det ble veldig mye info på kort tid.

Deretter gikk vi inn til dekkede bord hvor vi fikk gryterett med ris og salat. Kaffe og Twist.

Og så kom Erik Hageler og tok oss med på musikalske mimringer. Han sang alt fra Elvis - Sunde - Prøysen - Kalvik - Taube - Klevstrand og H. Sivertsen.

Hageler bidro også med mange historier, så kvelden ble riktig så vellykket.

Marit Natrud

Staute guider som hadde mye kunnskap og gode historier.

GIØR MOT ANDRE SOM DU VIL ANDRE SKAL GIØRE MOT DEG

Vi presenterer her Logenes kollegier for 2013–15

LOGE NR. 31 CECILIA. Foran fra v.: Sekretær Gretha Buraas, OM May Sørby, UM Eldbjørg Frøshaug.
Bak fra v.: CM Inger Stenshol, Kasserer Eileen Rådahl Baastad, Skattmester Cathrine Rennemo.

LOGE NR. 62 HÅKON HÅKONSSON. Foran fra v.: Eks OM Kåre Mons Bye, OM Per-Plav Eek, UM Per Chr. Frøshaug.
Bak fra v.: Sekretær Einar Sunde, Kasserer Arild Bodahl, Skattmester Halvor Kure, CM Knut Arne Bodal.

VENNSKAP · KIÆRLIGHET · SANNHET

Søstertreff i oktober

I strålende høstvær møttes drøye tyve søstre utenfor Villa Nore før vi gikk inn til nydelig dekket bord.

Dette var det første møtet for det nye styret som nå består av:

Anne Jorun Elvestad formann, Kari Aasgård nestformann, Anne-Lise Nilsen sekretær, Magnhild Moe kasserer og Frøydis Alvim styremedlem.

Str. Kari Aasgård åpnet med kloke ord av André Bjerke. «Du spør meg hvorfor jeg ler lille venn, jeg ler fordi jeg lever simpelthen.»

Str. Solveig Bergholtz akkompagnerte så til Søstersangen. Str. May Loe Trippestad leste Bønn av Wenche Foss.

Da str. sekretær var bortreist leste str. Liv Berit Johansen referatet fra forrige møte.

Så var det tid for kaffe og noe å bite i og praten gikk livlig rundt bordene.

Str. Unni Gangnæs fortalte litt om det arbeidet hun hadde hatt med å skaffe tilveie geografiske kart utarbeidet av professor theol. og sogneprest Jacob Nicolaj Wilse (1735-1801).

Wilse var sogneprest i Spydeberg i årene 1768 til 1785 og i Eidsberg fra 1785 til sin død på Eidsberg prestegård i 1801.

Han startet med kartet han tegnet over Eidsberg Herred i 1788.

Kartet var i sin tid gjengitt i boken «Topographisk Beskrivelse af Eidsberg Præstegjæld» skrevet av Wilse i 1790 og trykket på nytt på Waldisholm Forlag i 1963.

På permsidene står kartet gjengitt, fikk vi vite av str. Unni. Hun er medlem av Eidsberg kommunes 1814-2014 komité og dessuten formann i Eidsberg Historielag. Unni fikk i oppdrag å spore opp dette kartet som hun trodde skulle bli en lett «match», men det viste seg å bli et tidkrevende detektivarbeid før hun kunne glede seg over at kartet omsider ble funnet.

Letingen ga mersmak. Hun fikk gjennom Nasjonalbiblioteket tilgang til ytterligere 2 kart som

Str. Unni Gangnæs fikk overrakt blomster av str. Kari Aasgård for sitt omfattende og interessante arbeide om den allsidige Jacob Nicolaj Wilse.

Wilse hadde tegnet, et over Aggershus Stift og et over Christiania anno 1790. De beklaget at de ikke kjente til flere kart og slett ikke Eidsberg-kartet anno 1788. Via Det Kongelige Nasjonalbibliotek i København fikk imidlertid str. Unni tak i ytterligere 5 kart. Eidsberg Historielag hadde selv et kart i sitt magasin som Wilse hadde tegnet over Eidsberg kirkes uteområder med gravplasser o.s.v.

Str. Solveig Bergholtz ledet oss flott igjennom sangene.

Dette siste kartet er forært Eidsberg menighetsråd og er det eneste i sitt slag. Sett i ettertid kan det synes som om dette var snakk kun om noen telefoner og noen brev, men str. Unni fortalte om utallige timer med forespørsler til alle de offentlige kilder hun kjente til i Norge.

Hun berømmet forøvrig at alle hun kontaktet gjorde hva de kunne for å hjelpe henne videre i letingen.

Nå er kartene overlevert Eidsberg kommune og disse vil bli utstilt på Eidsberg Bibliotek i jubileumsåret 2014.

En unik samling historiske kart utarbeidet av Jacob Nicolaj Wilse.

Utlodningen stod nå for tur. Det var mange gevinster så nesten alle vant!

Møtet ble avsluttet med sangen: En deilig dag.

Søstertreffene holdes den første mandagen i måneden kl. 11.00.

– Trolig blir klokkeslettet omgjort fra neste år, da vil treffene begynne kl. 12.00.

Det anbefales å møte opp på dette hyggelige Søstertreffet!

Gunn Sandvig

Nye søstre i Loge nr. 31 Cecilia

Evy Ruud Eng, er født i Trømborg 17.11.1953 der hun vokste opp på gården Øierud.

Hun bodde noen år i Oslo, men i 1979 flyttet hun og Ole-

Jørgen til gården Kassem i Skiptvet hvor hun fortsatt bor. I 1980 fikk hun jobb i Skiptvet Kommune og jobber der som Fagleder. Hun er enke og har en voksen datter Marthe som studerer i Oslo.

Vår og sommer er hun glad i å jobbe i hagen, og hun er glad i å reise.

Evy er en glad, varm og hyggelig person som vi kan glede oss til å bli bedre kjent med.

Som fadder ønsker jeg henne varmt velkommen til vår Loge nr. 31 Cecilia. Håper du vil trives sammen med oss.

Gretha Buraas

Dagny-Anne Hersleth, f.29.12-43, vokste opp i Oslo, kom etter hvert til Mysen og bor nå i Hærland. Dagny-Anne fikk sin utdanning ved

Mysen videregående skole og Otto Treiders Handelsskole i Oslo.

Hun ble deretter ansatt ved Zeta Maskin i Oslo, og siden ved AS Norlett i Askim. Hun var i 20 år regnskapsfører ved Restaurant Valdisholm, Mysen.

Hun ble siden ansatt ved Sykehuset Østfold til hun ble pensjonist. Hun ble enke i 2010. Hun har en sønn.

Hun har vært medlem i Hærland Bondekvinnelag og er medlem i Dameklubben Idun.

Dagny-Anne er glad i å lese og liker å reise.

Dagny-Anne er snill, hyggelig,

kunnskapsrik og omsorgsfull. Hun vil bli en god losjesøster, og jeg er stolt og glad over å få være hennes fadder.

Jeg ønsker henne hjertelig velkommen i Loge Cecilia.

Anne-Ingeborg Gaasvik Teig

Christina Halby Strande er født 30.05.71 i Roskilde i Danmark. Flyttet til Norge 1974, da flyttet familien til Sarpsborg hvor de bodde i 3 år. Skiptvet ble kommunen

hvor hun hadde barndommen og ungdomstiden fram til hun var 21 år. Da flyttet hun til Askim sammen med sin mann Vidar, hvor de nå har bodd i 21 år. De har tre døtre sammen.

Christina utdannet seg til barnepleier i 1993 og begynte på førskolelærerutdanning i voksen alder og var ferdig utdannet i 2011. Hun har jobbet i barnehage siden 1993 og har i dag arbeidsplass i en privat barnehage som pedagogisk leder.

Fritiden benytter hun til å være sammen med familien, gode venner, dra på turer, trene og sommerhalvåret tilbringes mye på campingvogna i Sverige.

Hanne B. Gram-Johannessen er født i Oslo og oppvokst i Askim. Hun er 45 år gammel og gift med Lars og sammen har de en datter på 15

år, Ida Malene. Hanne er hjelpepleier og har jobbet noen år på Løkentunet. Senere begynte hun å jobbe på Ringvollklinikken ved steril-sentralen i Askim (gamle Askim sykehus). Nå er Ringvoll klinikken tilbake igjen i Hobøl, samt at de har en avd. i Oslo.

Hun jobber 100% stilling på operasjons-avd. i Hobøl. Hanne har ingen spesiell hobby akkurat nå, men liker å være ute og løper gjerne en tur. Familien har campingvogn i Sverige og tilbringer mye av tiden der om sommeren. Om vinteren blir det mange fjellturer med skigåing.

Jeg tror livet i logen vil tiltale dere begge og ønsker dere hjertelig velkommen til Loge Cecilia.

Åse Karin Røsand

Hanna Østbye, ble født den 10. mars 1961 ved byen Plock i Polen. Hun er oppvokst sammen med to søsken på en gård litt utenfor byen. Etter

studenteksamen tok hun utdanning ved landbrukshøyskolen i Warszawa.

Hanna reiste flere ganger til Norge i studieøyemed og i 1988 bosatte hun seg i Rakkestad. I 1994 flyttet hun til Mysen og ble gift med Ansten Østbye fra Trøgstad. De fikk barna Harald og Anna Maria.

Hanna har eksamen som gir autorisasjon som tolk, og hun har utarbeidet en polsk-norsk ordliste i grunnleggende språkbruk.

Etter at barna ble større har hun begynt å jobbe i 40 % stilling som tolk, og 60 % stilling som kontormedarbeider på Hamas A/S på Ramstad.

Jeg har kjent Hanna i mange år. Hun er meget pliktoppfyllende i sine mange gjøremål og jeg er sikker på at hun vil passe godt inn i vår loge.

Karen Sunne Maurtvedt

Håkon Håkonssons sommermøte

Brødre, ledsagere og tre enker etter avdøde brødre møtte til vårt sommermøte 13. juni på Ørje. Vi samlet oss i brukshallen hvor br. UM Per Olav Eek ønsket velkommen.

Br. Knut Wangberg fortalte nå om vindkraft i Marker. Han er leder i Motvindkraft, og kunne fortelle at de hadde 263 medlemmer, og da de gikk ut med en underskriftskampanje mot vindkraftutbygging, fikk de 1200 underskrifter.

Myndighetene pålegger kraftverkene «grønne sertifikater» for å bygge ut kraftverk med fornybar energi. Regningen sendes videre til forbrukerne. E.on søker om å sette opp 27 vindturbiner i Marker. De blir inntil 200 meter høye, 100 meter høyere enn tårnet på Lindekleppen, og kan bli synlige helt til Momarken. I tillegg vil hver turbin kreve 3 da. tomt.

Motvindkraft er betenkte når det gjelder støy, ødeleggelse av kulturminner og landskap, og mulig fallende boligpriser. I tillegg kommer også kraftlinjene som skal føre kraften ned til Ørje.

Utbygging av små-kraftverk, samt et mildere og mer regnfylt klima vil kunne gi et overskudd på kraft i framtiden.

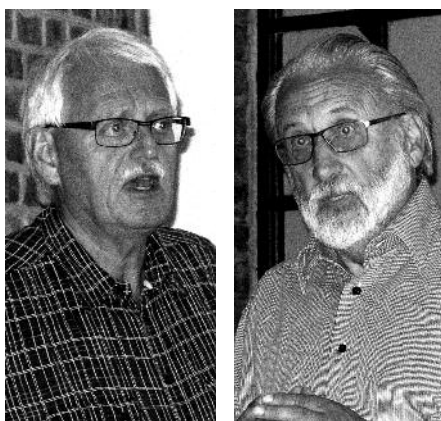
Forrige vinter var det høring, i kommunestyret stemte 15 mot og 10 for. Det er nå laget en ny utredning. Den viser fordeler med global forurensning, skatteinntekter til kommunen, i hvertfall til å begynne med, og bedret adkomst for skogeierne, men nevner ikke prisfall på hus og hytter.

Br. Vidar Kjærheim fortalte om bruket vi var på, industriområdet ved slusene. Egentlig skulle vi hatt en omvisning ute på bruket, men da været ikke tillot dette, måtte vi holde oss innendørs. Han begynte med å fortelle hvordan landskapet i sin tid oppsto, ved en forkastning som dannet en stor sprekk.

De begynte å arbeide med et mu-

Det vanket roser til enkene.

Knut Wangberg (t.v.) og Vidar Kjærheim holdt interessante innlegg under sommermøtet.

seum da fløtningen ble nedlagt i 1984. Anlegget var eid av Saugbrugsforeningen. Et museumsstyre kom på banen og kjøpte Lundinstua. Den ble ryddet og restaurert i samarbeid med arkitekt hos fylkeskonservatoren. De kjøpte to hus for kr. 150.000,-. Nordre drev produksjon i brukshallen, men da de gikk konkurs, kunne museumsstyret etter hvert overta alt.

De hadde med seg juristen Torkel Opsahl fra Rødenes, og i 1990 kom også Olav Skulberg fra Spydeberg med. Han ga råd om en utstilling av naturens tilblivelse.

Museet ble åpnet i 2000 og viser både natur og kultur

Vi gikk nå tvers over gangen og inn i museet. Her opplever vi hvordan naturen ble til i distriktet her. Vi opplever tømmerfløtningen, kanalbyggeren Engebret Soot, Ørje Bruks tresliperi (1886-1942), og en modell av Otteidkanalen. Dyrelivet er også representert med rovdyr, Gjølssjøen fugle-reservat og dyrelivet i Rødenes-sjøen.

OM Kåre Mons Bye takket Brdr. Knut Wangberg og Vidar Kjærheim. Vi hadde hatt et godt vårsemester med 45% oppmøte. I valgperioden hadde vi 12 innvielser. Han takket kollegiet og takket for frammøtet og ønsket god sommer.

Det kunne nå stilles spørsmål til br. Knut Wangberg. Br. Frank Lind benyttet også anledningen til å takke for arrangementet. UM overrakte vin til brdr. Knut Wangberg og Vidar Kjærheim, og roser til tre enker av avdøde brødre. Kveldens meny var forøvrig snitter, kaffe og kringler.

Jan Isaksen

« MENINGERS MOT »

"MENINGERS MOT": Her kan brødre og søstre sende inn tanker de har, betraktninger, synspunkter m.m. de ønsker å dele med andre eller gi videre noen gode ord de har funnet et sted. Redaksjonen håper at medlemmene vil sende inn stoff til den nye spalten, underskrevet med navn og beskjed om det ønskes at navnet skal stå på trykk.

Stoffet kan sendes til: b. Halvor Kure. E-post: hakure@gmail.com
s. Toril Natrud. E-post: toril.natrud@gresvig.no

50 årsjubileer og 50 årsveteranjubilanter

La det være sagt, jeg er svært glad i min loge. Den har betydd mye i mitt liv, i 54 år. Og jeg har så absolutt trengt den påminnelsen vi får på hvert losjemøte. I losjesammenheng har jeg truffet mange flotte mennesker, både kvinner og menn.

Og jeg har den største respekt for dem som velger å gå til topps i logen. De har brukt både tid og krefter, og uten dem hadde vi ikke hatt noen loge.

Men alle kan ikke være overmestere.

Jeg gledet meg over at min moderloge, Loge nr. 17 Unitas i Halden skulle feire 50 år. Jeg ser tilbake på de tre årene jeg var der med glede. Spesielt husker jeg overmester den gang som tok seg ekstra av oss nye, og som kom den lange veien fra Indre Østfold.

Ble vi invitert kanskje, naturligvis som betalende gjester, i likhet med andre søstre? Vi er ikke mange igjen i vår loge som kom fra Halden. En fra vår loge var

naturligvis selvskreven. Og det er jo så mange som skal inviteres i slike store jubileer.

Vi var 32 entusiastiske jenter fra Loge nr. 17 Unitas som dannet Rebekkaforening på Mysen for å starte en Rebekkaloge i Indre Østfold. Vi hadde utallige møter, stolene, komiteene, spillene skulle fylles. Vi øvde, vi sydde drakter, vi broderte alterduk og antependier til stolene. Og vi var bare 32. Det var en rik tid.

Loge nr. 31 Cecilia ble stiftet 17. november 1962.

Det er gått femti år. Av de 32 søstre, er vi nå bare fire igjen, to gjenlevende chartermedlemmer og «vi to andre».

Vi skulle naturligvis feire 50 års jubileum. Vi gledet oss til den store dagen. Det ble en stor fest, nesten hundre gjester. Alle hadde bordkort med navn. «Vi to andre» var plassert på nederste del av et av langbordene.

Vi satt og så oppover mot hovedbordet hvor de viktigste personene satt, bl. a. våre to gjenlevende

chartermedlemmer. Etter dem satt overmestere og eksovermestere fra fjern og nær.

Det var mange flotte taler og de to gjenlevende chartermedlemmene ble hyllet som riktig var.

Men «vi to andre» ble ikke nevnt. I år feiret vi 50-årsveteranjuvel til den første som ble opptatt i Loge nr. 31 Cecilia. En hyggelig fest. Vi er bare fire igjen i vår loge som var til stede ved jublantens innvielse i 1962. På festen var fadderren til stede og «vi to andre», en var syk og kunne ikke være tilstede. Vi ble ikke nevnt.

Det er ikke alle forunt å oppnå en 50 års veteranjuvel. Det blir heller aldri mange av dem i en loge. Jeg er stolt av min 50-årsveteranjuvel.

Jeg kommer neppe til å oppleve flere 50-årsjubileer, men jeg skulle ønske at det kunne tenkes litt annerledes ved neste korsvei, slik at «vanlige» 50-årsveteranjubilanter også kan bli tatt med.

Boja

Nytt fra Håkon Håkonssons nevnd for styrkelse og ekspansjon

Logens nevnd for styrkelse og ekspansjon har de siste årene jobbet med å få til et godt fungerende informasjons-regime. Det har vært laget forarbeider til informasjonsmateriell for de enkelte gradene i logen. For to år siden kom det nevnden for øre at Storlogen arbeidet med et informasjonsopplegg for logene (Utviklingsprogram I).

Som kjent har Utviklingsprogram II (Ordenens høyskole) fungert noen tid i vår Leir nr. 23 Smaalene.

Ved ferietider i sommer fikk logen tilsendt hefter på 40 sider med det opplegget Storlogen har utar-

beidet til bruk i informasjonsarbeidet i Logene. Nær på 20 av logens brødre har sagt seg villige til å være med i informasjonsgrupper for de forskjellige grader. Nevnden har i høst holdt samling med instruksjon om det nye opplegget for informasjon til nye brødre av de forskjellige grader. Utviklingsprogram I vil starte i vårsemesteret 2014. Nevnden ser frem til en god kontinuitet i informasjonsarbeidet, som vi ser som en fin mulighet til å bevisstgjøre brødrene om Ordenenes intensjoner og lære.

Svein Arne Hellerud, nevnds-sekr.

Julen –

slik jeg husker den, eller kanskje slik jeg ønsker å huske den

Av Jan Isaksen

Jeg vokste opp på et småbruk i Østre Trøgstad. Vi var tre generasjoner på gården. Bestefar og bestemor drev gården. Som seg hør og bør den gangen var arbeidsfordelingen gitt. Bestemor stelte kuer, gris og høner. Bestefar tok seg av hestene og utarbeidet. Unntatt var høyonna og potetplukking, det var felles arbeide for slektninger og naboer. Jeg og foreldrene mine bodde i annen etasje.

Sommeren var på hell, og høsten sto for døra da bestefar spendte «gamle-merra» Sonja for selvbinderen, skurd'n var igang. Dattera «ung-merra» var Åshild. Ho var ubrukelig, men fikk beholde livet og navnet «ung-merra» fram til sin død, 23 år gammel.

Når kønn-banda var berga, var det bare å vente på treskeverket. Det ble etterhvert satt på låven, en elektrisk motor på låvebrua sørget for kraft med ei lang reim opp til treskeverket. Den fikk igjen krafta si fra en planke med ledning, og noen spiker som ble hekta på tråd'n.

Nå var nabobøndene med og hjalp til, det var vanlig ved tresking at arbeidslaget og treskeverket gikk gardimellom i nabolaget. Boff sa det da kønn-bandet ble slukt av treskeren. Boff – boff. Etterhvert var treskingen over. Alt kønnet hadde kommet i striesekker, og ble møysommelig bært på ryggen den bratte trappa opp til kønn-treket. Her var det binger med lave vegger av enkle bord. Kønnet ble tømt utover hvor det skulle ligge å tørke og godgjøre seg. På denne tida var det også klart for høstens første gourmet-måltid, fåriskål.

Det neste gourmet-måltidet, og kanskje min favoritt, kom seinere på høsten. Det var tid for fersk suppe, ofte sammen med poteter, kokt kjøtt og sursøt saus. Bestemor kokte suppa på kraftige margbein

og godt kjøtt. De riktige grønnsakene hørte til, og kjøttboller og egge-boller, eller kløtter som vi sa. Ute skulle barfrosten ha kommet, og de første lette snøfjonene skulle drysse ned fra himmelen.

Jula nærma seg, snøen kom og la seg på trea, på jorder og veier. Det var snart så skia kunne hentes fra loftet. De måtte ha et strøk parafin-voks før de kunne taes i bruk, men da ble de glatte og fine. Når isen frøs på brønn, måtte også skøytene fram. Jula ble starta med julegate-åpning på Mysen. Det snødde og gatene begynte å bli subbete. Jeg husker spesielt julevindueene til Brdr. Diskerud, baker Andresen, fargehandler Gundelsbye og hos Andresen på hjørnet av Storgata og Jernbanegata. Der gikk det alltid en modelljernbane rundt og rundt. Når de fleste butikkene var besøkt, noen julegaver innkjøpt og Frelsesarmeen hadde fått litt penger i gryta si, gjensto en liten matbit før vi dro hjemover. Da var det å håpe at det var et ledig bord oppe på Norrøna.

Så en dag ble juleforberedelsene satt igang. Kvelden før hadde han far stabla opp ei mursteinsgrue nede ved brønnskanten og ei stor gryte sto klar oppå. På låven sto det nå også et gammelt badekar. Han far var tidlig oppe denne dagen. Han fyra opp under gryta og hakka høl i brønnsisen. Med ei sinkbøtte fylte han gryta med brønnvann. Utover formiddagen kokte vannet, og kunne bæres i bøtter opp på låven for å bli tømt i badekaret, samtidig som friskt brønnvann ble fylt i gryta, for nå kom han Jørgen bygdeslakter. Grisen skulle slaktes, og av og til hadde vi også en liten okseknert som var fora opp til jul. Det var godt med litt oksekjøtt i jula også, okserull hørte hjemme på julebordet.

Vi slakta som regel flere griser. Ole og Maggi bodde i Oslo. Han og bestefar var fettere og de var hvert år på sommerferie hos oss. De skulle

også ha julegris, til seg og familien. Ofte hang det tre-fire griseskrotter på låven om kvelden da han Jørgen dro hjem. Grisen var stor og feit, fôra på kokte poteter. Han bestefar hadde til å begynne med et lite skur nede ved brønn. Her fyra han og kokte poteter i en stor kjele. Da kosa han seg mens han rørte i kjelen, og vi kunne høre han sang nede i kokærhuset som det ble kalt. Men etterhvert ble det «modernisert». Kokærhuset ble rivi til fordel for en elektrisk grisematko-ker. Den ble plassert i vaskerommet i kjelleren ved siden av bryggepanna.

Grisen fikk et salongrifleskudd i panna. Da sto ho bestemor bak døra i kjøkkengangen med en finger i hvert øre, ho ville ikke høre at grisene ho hadde fôra ble skutt. Men så måtte ho være raskt ute. Da de «stakk» grisen, måtte ho være klar med blodbøtta og røre. Etter slaktinga ble badekar og gryte rengjort og satt i uthuset så det var klart til neste år. Så dro han far til Skjønhaug til dyrlege Kvaalem for å få godkjent trikin-prøvene. Når dette var gjort var det klart for «foredling» av julegrisen. Ole og Maggi kom fra by'n og henta sine griser, og vår gris ble etterhvert partert på kjøkkenet hennes bestemor. En stor lem på to bukker ble henta opp fra kjelleren og plassert midt på kjøkkengulvet. Han far hogg og skar mens de andre holdt i grisen. Det var viktig å ta seg av spekeskinka så fort som mulig. Han bestefar la skinka i saltbutten i kjelleren. Her skulle den tørrsaltes i grovt havsalt, han måtte stadig snu den i saltet, og gni det inn i kjøttet. Når den etterhvert var salta nok, ble den hengt innafor ei åpen luke på kønntreket for å få frisk luft. Den var beskyttet mot insekter i en hvit tekstilpose. Her skulle den henge til gauken gol til våren.

Nå kunne snart neste gourmet-måltid nytes. Ho bestemor begynte tidlig på formiddagen å fyre opp bryggepanna i kjelleren. Klubben

ble bakt på kjøkkenet. Den var stor og avlang, blod og rugmjøl ble knadd til den var passe fast, fylt med ister og godt krydder. Nå ble den pakka inn i matpapir og skulle trekke i flere timer i bryggepanna. Klokka 1 skulle vi spise. Da var klubben akkurat ferdig og kom dampende varm rett fra bryggepanna. Jeg spiste alltid med sukker, men salt og pepper kunne også brukes, og kald melk til drikke. Det var alltid klubb igjen neste dag. Den kunne da spises kald i skiver med sirup på, eller som oppstekt klubb skjært i terninger og varma i steikepanna med litt melk.

Juleforberedelsene begynte for alvor nå. Ho mor bakte brød og julekaker. Vi brukte hjemmebakt brød den gangen. Det lukta alltid godt i huset når nybakt brød ble tatt ut av ovnen. Hvetekake ble bare bakt til jul. Den var spesielt god til frokost førstedag, med kald ribbe, sosisser og sterk sennep. Nå kom også lukta av ny-stekte kaker. De ble lagt i kakebokser for lagring i matbua i kjelleren. Sirupssnipper, fattigmann og goro, kromkaker og sandkaker, fru Nygårds kaffekaker og pikekyss. Sistnevnte ble kalt tomkasser og var spesielt populære blant oss unga. De var små, runde og søte. Bestod nok stort sett av eggehvite, luft og tomme kalorier som vi ville sagt idag. Konfekt måtte også lages nå, karameller, brente mandler og marsipan i fine konditorfarger, noen til og med dyppa i Freia kokesjokolade.

På kjøkkenet nede drev ho bestemor med sine juleforberedelser. Nå skulle julematen gjøres ferdig, okserull og kanskje lammerull, skranglapølse og verdens beste sylte. Den var feit og utrolig god. Salta med grovt salt som knasa da vi spiste. Nevnes må også benløse fugler. Nærmest en stor avlang kjøttkake fylt med ryggfisker på grisen som ho sa, strimla indrefilet med sterkt og godt julekrydder. Kjøttkakene laga ho mor og bestemor sammen, mye kjøttkaker. De ble hermetisert på norgesglass, fylt opp med kraft til det rant over. Lokket med rød gummpakning ble skrudd på så det ikke skulle komme luft i glasset. Så ble de lag-

ra nede i matbua sammen med kakene og hermetiserte plommer og pærer. Det hadde vi fått av Ole og Maggi. De hadde ei lita hytte i Sogn kolonihage i Oslo. Tomta var ikke stort større enn et stuegulv, men her dyrka de pærer, plommer og epler, bær og grønnsaker og poteter.

Men også huset skulle ha sin oppgradering til jul. Det ble skura og vaska, grønnsåpelukta spredte seg fra rom til rom. Det var tregulv som skulle lakkeres, og han far lakerte trappa opp til oss før vi la oss om kvelden. Da vi hadde do i kjelleren, måtte vi «holde oss» helt til neste morgen da lakken var tørr. Lukten av lakk og maling er kanskje noe jeg minnes best fra jula. Også ovnene måtte få sin omgang med ovnssverte. Det ble fyra på soverommet. Jeg husker det var varmt da jeg la meg, og minnes lukta av fersk ved og ovnssverte. Julegardiner og duker ble henta fram. Julepynt skulle på plass i huset. Det var girlandere og klokker som skulle henge i lysekroner, og jeg husker spesielt nede hos besteforeldra mine. Det var her julefeiringen foregikk. Det var to stuer etter hverandre med en stor åpning i mellom. Her hang det alltid en gullfarga girlander med to store hvite klokker på midten. Det var doble vinduer, såkalte kobla vinduer hvor innervinduene kunne fjernes om sommeren. Ho mor la vatt i mellom vinduene, og dekorerte med små nisser og små sopper. Jeg lurte alltid på hva rød fluesopp hadde med jula å gjøre. Ute var det også klart med granbar på trappa og to kønnband tredd på en hjemmelaga innretning på lystolpen ved låvebrua.

Lille julaften gikk han far til skogs, og ofte var jeg med. Juletreet skulle hogges. Vi hadde alltid to trær, et stort nede hvor jula ble feiret, og et lite oppe hos oss. Det å kunne gå ut i skogen og hogge juletre er en spesiell tradisjon som etterhvert blir borte. Idag drar vi ned på torget og kjøper juletre, som stort sett er dyrka fram til å bli juletre, og kanskje det ikke er norsk engang. Jeg hørte en gang en sammenligning mellom å hogge juletre og å gifte seg. Når du har lett lenge og

finni et pent tre som du hogger, finner du alltid et penere tre på veien hjem. Et sted i Hærland hadde de en tradisjon at naboene møttes til gløgg og julekaker, før de gikk sammen ut og hogg seg juletrær. Et år var imidlertid gløggen blitt for sterk, de fant hverken øksa eller saga. Men de visste råd. Med elgrifla og godt med skudd dro de til skogs og skjøt seg hvert sitt juletre. Dette er nå en tradisjon. De møtes til gløgg og julekaker, før de går ut på juletrejakt.

Juletrærne skulle akklimatiseres for å tåle varmen så de ikke drøssa så tidlig. De ble plassert i underlåven fram til kvelden. Da ble de flytta inn i storgangen for overnatting. Neste morgen skulle de inn i stuene og pyntes. Juletrefooten var hjemmelaget kan jeg huske. Et stort trekors med hull i. Det skulle nå pyntes med girlandere og glitter, engler og glasskuler. På skolen på Havnås hadde vi forlenget forberedt jula. Vi laga papirkjeder i fine farger, og fletta julekurver. Disse måtte også på treet. Jeg husker spesielt hvor stort treet var. Når stjerna ble satt på toppen, rakk det helt til taket. Etter hvert som årene gikk, ble treet mindre og mindre. Men det rakk fortsatt til taket. Enten ble det lavere og lavere under taket, eller så var det jeg som ble større og større.

Den store dagen var kommet, julaften. Kakelinna med mildvær kom gjerne før jul. Nå var den over, snøen hadde forlenget lagt seg igjen, og dompapen var på plass i neket. Juletreet ble pynta, det var bare å vente på kvelden med god mat og gaver. Dette kunne bli en lang dag, under treet lå en stor haug med gaver. Vi feiret stort sett julaften alene, men av og til hadde vi også besøk av onkel og tante fra Mysen. De hadde tre sønner på min alder, da ble det fart i stua. Julaften minnes jeg med lukt av granbar, og etterhvert lukt av surkål. Bestemor stekte ribbe og kokte surkål på gamlemåten. Litt ribbefett i surkålen til slutt satte prikken over i'en. Denne lukta har vi ikke idag. Surkål kjøpes på butikken, i poser som bare varmes på lokket av potetkjelen. Etterhvert var det tid for et lite gourmetmåltid ved 1-

tida, mølje. En gammel rett fra den tid man laget julematen sjøl, og all mat skulle benyttes. Pølse, rull, kjøttkaker og sylte ble kokt i samme vannet. Dette ble til en kraftig buljong. Hjemmebakt flatbrød skulle brytes i biter i en tallerken. Deretter skulle møljekraft helles over, men bare så flatbrødet ble bløtt opp.

Ribba hadde stått i ovnen en stund, ribbefett skulle helles forsiktig med en spiseskje på toppen av møljetallerkenen. Dette var nok en rett som varierte fra sted til sted. Det var vanlig i Akershus. Far som kom fra Frogn hadde med skikken til oss. Til mølja hørte tomtebrygg som ho bestemor hadde satt. Det var søta med kandissukker. Jeg kan huske hyssingene med store, mørke klumper med kandissukker, kjøpt hos kjøpmann Bråten på Skjønhaug. Etter at ølet var satt på «ølkæll'n» ble den stående i kroken bak kjøkkendøra. En stor dunk på en kjøkkentaburett, pakka inn i gamle klær så ølet skulle holde seg varmt og gjære skikkelig før det ble flaska opp. Flaskene stod i kjelleren, og ølet ble sterkere og sintere utover i jula. Etterhvert måtte korken trekkes ute på trappa, og flaska ble nesten tom på noen sekunder.

Nå ble tida lang, å vente på julemiddagen og gavene. Det ble å ligge på divanen i stua og lese julehefter som var innkjøpt hos baker Østereng, Donald, Knoll og Tott, Stomperud m.m. Ved sju-tida var maten på bordet, ribbe og kjøttkaker og flere slag pølser. Borte på vedovnen ringla det i bjeller. Det var engler som gikk rundt og rundt og ringla i bjeller når de passerte, det var varmen fra ovnen som dreiv de rundt. Ellers så kunne tynne stearinlys gjøre samme jobben. Disse messing-englene tror jeg fantes i de fleste hjem den gang. På kjøkkenet sto radioen på, det hadde den gjort hele tiden og var en del av julefeiringen. Det var en gammel AGA, her satt bestefar med øret inntil for å høre på værmeldinga. Nå var det julemusikk, det måtte vi ha til julemiddagen. Jula ble ringt inn ved fem-tida. Så sang Sølvguttene under ledelse av Thorstein Grythe, og deretter var det julesanger hele kvelden, norske

julesanger. Disse hører vi snart ikke lengre. Glade Jul og du Grønne Glitrende Tre er byttet ut til fordel Jingle Bells og Sct. Claus Is Comming To Town.

Middagen er over med riskrem og det hele, bordet ryddes og så gjør vi oss klare til julegavene. Da jeg var liten oppdaga vi ei lykt utenfor stuevinduet, og vi hørte noen som gikk i snøen. Så banka det på vinduet, det var nissen som kom. Han hadde en striesekk på ryggen med gaver. Dette var nok litt spennende, med jeg trodde nok aldri på nissen, det var mer spennende å finne ut hvem han var. Det gikk nok noen år før han ble gjenkjent. Fetteren hennes mor, han Odd fra nabogården Skaug, eller Juster som han ble kalt.

Kvelden gikk med til konfekt og kaker, og gavene skulle saumfares og testes. Det ble gjerne sent før vi var i seng. Det var godt vi ikke måtte opp i otta neste dag. Da var det julefrokost med mors hvetekake, kald ribbe og pølser, bestemors sylte og okserull, melk og tomtebrygg. Edamerost, rød og rund, fra meieriet hørte til, og selvfølgelig juleansjos og mors hjemmelaga sursild.

1ste dag jul var kanskje den lengste dagen i året for oss unga. Det var den helligste dagen i året, og minst mulig arbeid måtte forgå utendørs. Ho bestemor måtte melke og stelle kuene, hønene og grisepurka, og han bestefar måtte føre hestene. Ved skulle ikke hugges, den skulle ligge mest mulig tilgjengelig. Det var å håpe at det ikke hadde kommet mye snø om natta, snømåking burde unngås på 1ste dag jul. Vi unga skulle helst holde oss inne, og ihvertfall ikke besøke hverandre. Da kom 2nen dag som en befrielse, og veien gikk snart til kammeratene i nabolaget. Kanskje det

hadde blitt nye gaver til jul som måtte testes? Nå var det ski, skøyter eller rattkjelken som gjaldt. Ikke så lett med den siste da det var dårlig med bakker i området. Sparcken var også grei å ha.

I romjula kom julebukkene, utkledd og med masker. De banka på døra, og måtte sitte ned på litt på taburetten på kjøkkenet. Småkakene måtte fram før de gikk videre. Selv om de hadde julemasker så jeg alltid hvem de var. Ingeborg og Odd Skaug kom fast hvert år. Denne tradisjonen er nå borte, erstattet av en ufyselig skikk fra Amerika som heter Halloween og kommer tidligere på høsten.

3dje dag jul hadde vi alltid selskap, ho bestemor hadde bursdag. Det var vanlig med selskap og festligheter på gårdene den gang, men også denne skikken ser ut til å ha blitt borte. Nå kom familie, venner og naboer. Det ble dekket langbord i stua. Julematen kom på bordet, ikke noe mangla. Det var sylte og rull, sursild og ansjos. Kjøttkakene ble henta i norgesglass fra kjelleren, og ble servert varme. Hermetiske pærer og plommer ble henta, dette var desserten med piska krem. Allerede så tidlig i jula begynte tomtebrygget å bli sterkt og måtte åpnes ute på trappa. Denne dagen var det også alltid uvær med snødrev. Han far måtte ofte ut om kvelden for å brøyte gårdsveien så gjestene kom seg hjem. Men når det ikke var brøytet videre, var det ikke uvanlig at de kjørte seg fast, og av og til måtte ta inn for natta i nabolaget.

Så gikk romjula sin gang mot et nytt år. Juletreffene gjensto. På skolen var det juletreff på Østbygdens Hus. Ellers var det vanlig med juletreff på gårdene i nabolaget. Vi var på Mansås, Skaug og Bulterud kan jeg huske. Men så var det slutt for denne gang. Dagen kom da juletreet ble kasta ut. Lys og pynt, både fra tre og stue ble sirlig pakket ned i eskene sine for å bli lagret i hjørneskapet i stua. Hverdagen var kommet, med arbeid og skole. Men om et års tid, var det klart for en ny julefeiring.

Seniorklubben Håkon Håkonssons høsttur til Budapest 2013

Mandag morgen med avreise fra Villa Nore via Askim reiste vi 26 personer med buss til Gardemoen, hvor vi ankom kun 30 minutter før flyavgang, men alle kom med til slutt og vi satte kursen mot Budapest. Etter ankomst ble vi busset til hotell Marriot som ligger i sentrum av byen. Et meget flott hotell som alle var meget fornøyd med.

Etter en god lunsj på hotellet kunne vi slappe av litt etter reisen og på kvelden ble vi busset til en meget populær restaurant som het Marvannymenyasszony hvor det var middag og folkløshow.

Etter en solid frokost dagen etter var det tid for båtcruise på Donau med lunsj om bord, her hadde vi ingen guide med oss, noe som vi savnet. Resten av ettermiddagen ble noen på hotellet, litt avslapning på rommet, små handleturer / veksling og ellers sosialt samvær, før kveldens middag på en klassisk Ungarnsk restaurant som het Kaltenberg. Budapest er som kjent hovedstaden i Ungarn med et innbyggertall på 1,8 millioner innbyggere og er landets økonomiske, industrielle, politiske og kulturelle sentrum. Opprinnelig var Budapest to byer på hver sin side av Donau, Buda og Pest. De to byene ble slått sammen i 1873 og navnet

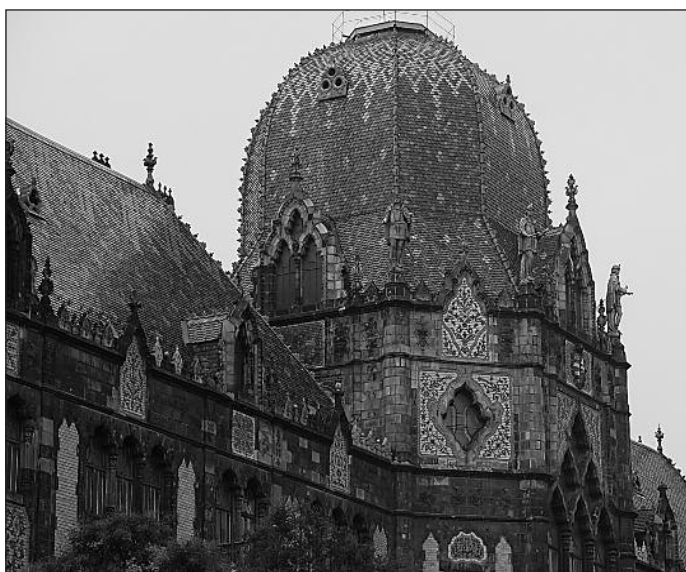
Noen koser seg i lobbyen på hotellet.

ble da Budapest. Omkring en tredjedel av Budapests 200.000 jøder døde under den 2. verdenskrig, etter Tysklands besettelse og ble kraftig ødelagt under den Sovjetiske beleiringen i 1944. Byen kom på fote igjen på 1950 og 60 tallet.

Det er 7 broer som forbinder Buda og Pest, og disse preger bybilde. De ble sprengt av de tyske styrkene under den 2. verdenskrig for å hindre den Røde armens framrykning, men er senere blitt gjennomført.

Byens gågate/handlegate Vaci Utca ligger parallelt med Donau og har kjente merkebutikker, masse kafeer og restauranter som lå like ved hotellet vårt, så her hadde vi mange muligheter for en liten eller stor handel.

Onsdag etter nok en god frokost var det tid for sightseeing og denne gang hadde vi med oss en norsktalende guide. Vi ble busset rundt og vi var ved parlamentet – den store plassen som kalles heltenes plass og som er en av viktigste stedene i Budapest, etter å

Mange flotte bygninger og detaljer.

En glad gjeng på vei.

ha kjørt igjennom den store parken, gikk turen over den store kjedebroen som er den eldste og mest berømte. Denne broen var den første forbindelsen mellom Buda og Pest.

Etter en omvisning i den gamle bydelen gikk turen tilbake over Donau til Gellerthøyden.

Gellerthøyden ligger på en åskam på Buda siden. På toppen av åskammen ligger det et imponerende festningsverk, herfra kan du først og fremst glede deg over den fantastiske utsikten over Bu-

dapest. Denne høyden ble i 1987 en del av verdensarven og blir nevnt som diamanten i Budapest. Så gikk turen ned til sentrum hvor vi spiste en bedre lunsj på en lokal restaurant.

Etter noen timers fritid var det tid for middag og turen gikk nok en gang til Gellert-høyden hvor vi spiste på restaurang Panorama og utsikten var nesten bedre enn gangen, hvor hele Budapest lå badet i lys.

Etter frokost på torsdag var det tid for hjemreise.

For å få til en så vellykket tur trengs det både planlegging og organisering. Her hadde bror Knut Ivar gjort en helt fabelaktig jobb hvor ingenting var overlatt til tilfeldighetene. Dessverre kunne ikke Reidun og Knut Ivar være med på turen, så bror John Altenborn ble utnevnt til reiseleder, hvor han ledet oss igjennom fire dager på en utmerket måte. Bror John fikk også en liten oppmerksomhet i bussen på veien hjem. Bror Knut Ivar vil få en oppmerksomhet ved en senere anledning.

Alle deltagerne var fornøyd med turen og satt igjen med mange gode minner.

På alles vegne takker jeg for en fin tur.

Per Erling Fladberg

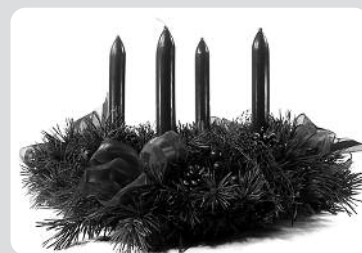
Parlamentet sett fra Donau.

Den dagen du kom inn i verden, gråt du, mens dine nærmeste var glade.

Lev nå således at den dagen du går bort, da gråter dine nærmeste, mens du selv er glad.

Søren Kierkegaard.

Redaksjonskomiteen ønsker alle Odd Fellows en riktig god jul! – og ønsker alle velkommen til nytt semester i januar 2014.

REDAKSJONSKOMITE I NORE-NYTT

For nr. 32 CECILIA:

Toril Natrud, Tel.: 91318242

E-post: toril.natrud@gresvig.no

Gunn Sandvig, Tel.: 95819585

E-post: sarsandv@online.no

Tove Granli, Tel.: 69828998 / 90098884

E-post: tove.granli@gmail.com

For nr. 62 HÅKON HÅKONSSON:

Halvor Kure, Tel.: 69884967 / 93083524

E-post: hakure@gmail.com

Jan Isaksen, Tel.: 69826437 / 92225519

E-post: janisaksen@ymail.com